

til, hvilke Offre der ere bragte Helsingør eller Slagelse, eller andre Steder her paa Verne, forekommer det mig, at det er et meget billigt Forlangende, og det bliver som sagt i Statens fremtidige velforstaaede Interesse. Jeg haaber, vi gaa hertil, og jeg støtter mit Haab paa, at den ærede sidste Taler dog ikke talte helt afgørende mod Flytningen, han havde vel sine Betæneligheder og hævede stærkt, at det var lokale Interesser, men han endte dog med at henstille, om man vilde bringe det Offer eller ikke. Han sagde kun, man havde ikke noget Krav. Om det skal dreje sig om Krav eller Ikke-Krav, kan staa hen, naar vi blot faa Tilslutning til Sagen, er jeg tilfreds. Naar Resultatet er godt, kan jeg selv fra mit Standpunkt sige: Lad os faa lade Kravene staa hen, om man har dem eller ikke. Det kan staa uafgjort hen. Den ærede sidste Taler har sin Mening og jeg har min.

Sum: Maatte jeg ganske kortelig melde mig som en Modstander af det foreliggende Lovforslag, og det alene baseret paa økonomiske Grunde. Jeg kan ikke indse, at Staten, saaledes som dens Finansvæsen i Djeblilket skildres af de kyndige, af dem, der vide Besked derom, og saaledes som det ogsaa opfattes af Rigsdagen, i Virkeligheden har Grund til at anvende disse Beløb, uimodsigelig 4—500,000 Kr. ekstra, paa en Flytning af Viborg Station. Jeg skal viligt indrømme den ærede Taler, som nu satte sig, at der her paa Sjælland i visse Tilfælde er anvendt ganske overordentlige Summer paa Forbedring og Flytning af Stationer, men jeg vil for min Del sige, at jeg har ikke givet noget Samtykke dertil alene af den Grund, at jeg ikke var Medlem af Rigsdagen. Da Spørgsmaal derom forelaa, og jeg bebrejdede den Rigsdag, som har givet sit Samtykke dertil, at den har gjort det. For øvrigt kan det ikke paatales over for mig, at jeg nu stiller Forslag om at nægte denne meget kostbare Flytning af Viborg Station. Denne Lovsags Historie er jo allerede gammel. I 1885—86 blev der stillet Forslag om at foretage en Udvidelse af Stationspladsen og en Erhvervelse af Grund; det blev gennemført i Løbet af det nævnte eller det næste Aar med en Beløstning af omtrent 36,000 Kr., og det skulde være det indledende Skridt til Udvidelsen af Viborg Station. Jeg nævner det for at faa Lejlighed til at fremdrage, at i Finanslovsforslaget for 1885—86 i Motiveringen af et Forslag om en Bevilling af 200,000 Kr. til en Udvidelse af Viborg Station siges det, at man har ladet Sagen

undersøge, og at man er kommen til det Resultat, at selv om de forstellige paatænkte ny Jernbaneanlæg til Viborg kom til Udførelse, vilde der ikke kunne blive Tale om en Forlægning af den nuværende Station. Det er altsaa ikke længere siden end 1886, at man fra Statsbanedirektorernes Side har været paa det rene med, at selv om den Viborg—Aalestrup Bane, som nu er bleven til Virkelighed, skulde gennemføres, vilde der ikke blive Tale om nogen Forlægning af Stationen, og jeg kan ikke indse, at der i, hvad der er passeret siden, nemlig at der er bygget eller i dette Djeblil bygges en Viborg—Aalestrup Bane, skulde ligge nogen Grund til denne meget kostbare Flytning af Stationen. Jeg kan meget vel se, at der vindes baade for Land og By, og det vil jeg indrømme den sidste ærede Taler, for Staten i det hele ikke lidet ved en saadan Flytning, men naar den skal ske med en saadan Beføstning som den, der her skildres, anser jeg den for urigtig. Kunde der være Tale om noget saadant, som at Viborg By og omliggende Land skænkede Espropriationen o: skænkede den Sum, for hvilken Grundten til den ny Station skulde erhverves — jeg skal i Parentes bemærke, at det forekommer mig, at de Summer, der ere kalkulerede dertil, ere ganske overordentlig overdrevne, Grundene kunne vistnok ikke i Viborg og Omegn have den Værdi, der her er skildret — og kunde der være Tale om, at Statsbanen saa sig i Stand til at flytte Stationen for, hvad jeg vilde anse for en rimelig Pris, med en Beføstning af et Par Hundredetusinde Kr., og at anlægge Stationsbygningerne og Stationsarrangementerne i det hele taget, som jeg anser det for forsvarligt, saa simple og saa let udvidelige som muligt, altsaa saa billig som muligt, kun indrettede paa at bestrebe den Trafik, der i Djeblilket er, og forbeholdende Fremtiden hele Resten, vilde jeg overordentlig gerne gaa med til Flytningen, som jeg kan se har en Del for sig, men for den Pris, der her foreslaas, finder jeg det absolut urimeligt at gaa med dertil. Jeg vil derfor tillade mig fra mit naive Standpunkt at fraraade det høje Ting at gaa ind paa den Tante. Om det skulde være rigtigt at gaa tilbage til det af den højtærede Indenrigsminister i Folketinget forelagte Forslag eller at gaa endnu videre tilbage til det fra Statsbanens Side tidligere foreslaaede, nemlig en Udvidelse af Stationen med en Beføstning af 200,000 Kr. paa den Plads, hvor den ligger, skal jeg lade staa hen. Med Hensyn til denne Udvidelse af Stationen for en Pris af 200,000 Kr. er at bemærke, at da Statsautoriteterne den Gang foreslog den, sagdes det